

[Frandsen.]

te, man spørger. Det er altså en lidt anden indstilling, vi har til den slags ting, og det er måske også derfor, vi kommer til et noget andet resultat, end man eventuelt kommer til i arbejdsministeriet.

Med hensyn til det udvalg, der er nedsat, vil jeg godt sige, at vi ikke synes, udvalget har en sammensætning, som er for os særlig betryggende. Det er på den ene side visse forskere fra den tekniske højskole, det er en enkelt fra socialforskningsinstituttet, og det er nogle mennesker fra arbejdstilsynet, men derimod ser man ikke nogen af de mennesker, som har en direkte berøring med arbejdspladserne. Efter det notat, jeg har fået — og jeg regner med, det er gældende for udvalgets sammensætning — er der altså ikke nogen fra arbejdspladserne i udvalget. Derfor mener jeg, at der er stor fare for, at det, udvalget når frem til, ikke er det, som arbejderne ønsker, og hvis vi skal have en arbejderbeskyttelseslov, må det simpelt hen være arbejderne interesser, der skal tilgodeses; der kan næsten ikke tilgodeses andre interesser.

Med hensyn til udvalgets arbejde er vi også meget betænkelige ved, at det kan vare alt for lang tid, inden udvalget kommer med noget; derfor er det nødvendigt, at vi så vidt muligt får udvalgets arbejde fremskynnet, men jeg mener altså også, at vi kan ikke regne med, at udvalget kan nå frem til et resultat, som i fornøden grad kan tilgodeses arbejderne interesser.

Dernæst vil jeg gå over til nogle af de enkelte punkter, som blev berørt fra ministerens side og også fra nogle af ordførernes side. Med hensyn til arbejdstilsynets personale er det selvfølgelig glædeligt, som jeg ved ministeren også tidligere har berørt, at man vil udvide antallet, og at man også vil søge at få f. eks. folk fra arbejdspladserne ind, men jeg kan sige, at med hensyn til de uanmeldte kontrolbesøg har vi fra arbejdstilsynets leder, hr. Drachmann, ord for, at man ikke har haft tid til i så høj grad som tidligere at anvende de uanmeldte kontrolbesøg, og at man sådan set i arbejdstilsynet i højere grad er gået over til at virke som en slags serviceorgan i modsætning til en slags politiorgan, som det måske nok i højere grad var førhen.

Hvad angår sikkerhedsrepræsentanterne,

er det, som for os er væsentligst, dette, at man får sikkerhedsrepræsentanterne placeret på en måde, så de er mindst lige så sikret på arbejdspladsen, som tillidsmændene er i dag; vel er tillidsmændene ikke i alle situationer helt sikret, og derfor er det nødvendigt at sige, at de skal være mindst lige så sikret som tillidsmændene, sådan at der kun bliver tale om, at de vælges af arbejderne, og at de alene kan afskediges af arbejderne og overhovedet ikke kan afskediges af virksomheden, for ellers vil det være umuligt for arbejdspladsernes egne folk, altså sikkerhedsrepræsentanterne, at udføre den funktion, som de skal udføre, i tilstrækkelig grad til fordel for arbejderne.

Der er flere, der har været inde på spørgsmålet om straf: at det ikke vil være særlig hensigtsmæssigt at udvide straffebestemmelserne, og at det ikke er via straf, man gavner muligheden for at få sikkerhed på arbejdspladsen. Der må jeg henvise bl. a. til, at vi på andre områder har øget straffen inden for de senere år. Det drejer sig bl. a. om færdselsforseelser, og det drejer sig også om skatteunddragelse. Med hensyn til det sidste har vi så sent som i denne samling forhøjet strafferammen; man er altså inden for visse områder villig til at øge strafferammen ud fra den betragtning, at det har en generalpræventiv virkning, og vi mener selvfølgelig, det er betænkeligt, at man er nødt til at gøre det, men vi mener bare, det er en nødvendig ting, for at det kan lade sig gøre at få sikkerhed på arbejdspladsen. Det er selvfølgelig rigtigt, at de arbejdere, som er ramt af ulykken, gavnnes ikke bagefter, men det er jo også meningen med netop den slags straffe, at de skal have en generalpræventiv virkning.

Endvidere er der spørgsmålet om de bestemmelser i den nugældende lovgivning, som har en særlig, skal vi sige vag formulering; nogle af bestemmelserne har en formulering, som medfører, at man i højere grad vil tage hensyn til arbejdsgivernes interesser, til virksomhedens tarv, fremfor til arbejderne tarv. Det drejer sig i særlig grad om de paragraffer, der findes vedrørende sundheds- og velfærdsforanstaltninger. Der er der en række formuleringer, som for det første er vage, men samtidig er sådan udformet, at de kun kan komme i anvendelse, såfremt det ikke rammer virksomheden;